

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Ямбол, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, II ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил М. Петков

Членове: Петранка П. Кирова
Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
в присъствието на прокурора Г. Д. Г.
като разглежда докладваното от Петранка П. Кирова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222300600214 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК и е образувано по въззивна жалба от упълномощен по делото защитник за проверка на невлязлата в сила Присъда № 79/31.05.2022г. по НОХД № 501/2021г. по описа на РС – Ямбол, с която подсъдимият М. Н. Б. от гр. ***** е осъден за престъпление по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, като е признат за виновен в това, че:

На **.**.****г. около 04:00 часа в гр. *****, на ул. „*****“, в района на „старата автогара“, чрез нанасяне на удари, причинил средна телесна повреда на Я. А. А. от гр. ***** – контузия в областта на лявата раменна става, изразяваща се в нейното изкълчване, довела до затруднения движението на едноименната ръка за срок не по-малко от 1,5 – 2 месеца при нормален ход на оздравителните процеси.

При условията на чл.54 от НК, на подсъдимия е наложено наказание от четири месеца лишаване от свобода и на основание чл.66 ал.1 от НК, е постановено отложено изтърпяване на наказанието за изпитателен срок от три

години.

С присъдата, предмет на проверка, подсъдимият е осъден да заплати на гражданския ищец обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 3000 лева и обезщетение за причинени имуществени такива в размер на 1246,80 лева, ведно със законната лихва върху всяка от сумите, считано от **.**.****Г., до окончателното им изплащане.

Разноските в досъдебна фаза в размер на 2085,60 лева, разноските в съдебното производство в размер на 140 лева, както и направените от гражданския ищец разноски за упълномощаване на повереник в размер на 740 лева, са присъдени в тежест на подсъдимия, като същият е осъден да заплати и държавна такса върху уважените граждански иски в размер на 169,87 лева.

В жалбата са наведени оплаквания за процесуална незаконосъобразност на присъдата, поради немотивираност, и за едностранчив анализ на доказателствата, довел до неправилни изводи по фактите и правото относно приложението на чл.12, ал.1 и ал.4 от НК, и за явна несправедливост на наложеното наказание. Претендира се за отмяна на осъдителния акт и постановяване на нов оправдателен такъв, и алтернативно, за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление и определяне на по-леко наказание, без конкретизация относно претендираното за приложимо материално право.

Въззиваемият граждански ищец не е депозирал възражение срещу жалбата.

В с.з. жалбата се поддържа лично от въззивника подсъдим и от редовно упълномощен защитник – адвокат, който подробно аргументира оплакването за неправилна оценка на доказателствата. Сочи, че районният съд безкритично е приел за установена посочената от прокурора фактическа обстановка въз основа на показанията на заинтересовани от изхода на делото лица, каквито са пострадалия Я. А. и неговата приятелка свидетелката Ж. В., като е пренебрегнал съществуващите между тях близки отношения и вътрешните противоречия в показанията на самия пострадал. Конкретно счита, че фактическите изводи в мотивите, че след възникване на спора А. отишъл до вратата на управлявания от подсъдимия таксиметров автомобил и отново поискал от него да му върне ресто и да му издаде касова бележка, влизат в противоречие с показанията на пострадалия, че заел защитна поза и отворил вратата на автомобила, и същевременно сочат за проявена агресия именно от последния. На следващо място, защитникът изразява несъгласие и

с приетия от районния съд механизъм на причиняване на увреждането - чрез нанасяне на множество удари с ръце по тялото, като изтъква, че така възприетото не намира опора както в показанията на пострадалия, така и в заключенията на вещите лица, според които то се дължи на падане и инстинктивно подпиране с ръка. Излага също, че съдът неправилно е оценил като недостоверни обясненията на подсъдимия, въпреки че, за разлика от показанията на пострадалия, те кореспондират с посочения от експертите механизъм на причиняване на увреждането. Развива и съображения за избирателен подход в оценъчната дейност на първата инстанция чрез безрезервно кредитиране на показанията на приятелката на пострадалия св. В. и необосновано игнориране показанията на посочения от защитата свидетел А. А.. Оспорва и размерите на присъдените обезщетения, като размера на обезщетението за причинени неимуществени вреди намира за необосновано завишен, а този за причинени имуществени такива – за недоказан. Пледира за отмяна на присъдата, за оневиняване на подсъдимия, респ. и за отхвърляне на гражданските иски, и алтернативно – за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление и налагане на по-леко наказание.

В правото си на лична защита и на последна дума подсъдимият излага, че не е причинил увреждането на пострадалия чрез нанасяне на множество удари. Сочи, че го препънал и пострадалият паднал, както и че реагирал по този начин в отговор на агресивното поведение на самия пострадал, който отворил вратата на автомобила му и посегнал да го удари. Не се признава за виновен и моли да бъде оправдан.

Участващият по делото прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата, като споделя изцяло направения от районния съд доказателствен анализ и извода му за доказаност на обвинението. Първоинстанционната присъда намира за правилна, законосъобразна и справедлива, както в наказателната, така и в гражданската и част, и предлага да бъде потвърдена.

Въззиваемият гражданският ищец, редовно призован, не се явява в с.з. без уважителни причини. Чрез редовно упълномощен повереник излага, че по делото са събрани достатъчно безспорни доказателства както в подкрепа на обвинителната теза, така и относно размера на обезщетението за имуществени вреди. Присъденото обезщетение за неимуществени вреди

намира за съответно на характера на увреждането, на претърпените морални страдания и тяхната продължителност, счита, че присъдата в гражданската ѝ част е справедлива и пледира да бъде потвърдена.

След като обсъди доводите в жалбата, съобрази становищата на страните и прецени изцяло атакуваната присъда, съобразно правомощията по чл.313 и чл.314 от НПК, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е в срока по чл.319, ал.1 от НПК и при наличие на право и интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е *неоснователна*.

Макар да не споделя изцяло доказателствения анализ на районния съд и фактическите му изводи относно механизма на причиняване на телесното увреждане, настоящият състав счита, че в общи линии възприетата фактическа обстановка съответства на събраните по делото доказателства.

В изпълнение на задължението си за извършване на собствен анализ на доказателствената съвкупност и с оглед правото да приема за установени и други фактически положения, ЯОС намери за доказана следната фактология:

На **.**.**** г. около 03:50 часа пред бар „*****“ в гр. ***** свидетелите Я. А. и Ж. В. наели лек таксиметров автомобил с рег. № * **** **, с водач подс. Б., за да се придвижат до старата автогара на ул. „*****“. Цената на превоза възлизала на 3,30 лева, за което при пристигане на мястото А. дал на подсъдимия една банкнота от 10 лева. За да улесни връщането на ресто, предложил да даде и 30 стотинки. Подсъдимият отказал да вземе монетите и му върнал ресто от 6 лева. Когато А. настоял и за останалите 70 стотинки, подсъдимият отговорил, че апаратът продължава да отчита, отказал да му върне останалата част от рестото, както и да му издаде касова бележка. След като слязъл от автомобила А. отишъл до вратата на водача, отворил я и отново поискал да му се върне дължимото ресто и да му се издаде касова бележка. Подсъдимият също излязъл навън и се насочил към А., който на свой ред заел защитна поза. След това подсъдимият последователно го ударил с ръка в областта на главата, хванал го, съборил го на земята и го притиснал с тялото си върху терена. После му нанесъл няколко удара с ръце в областта на главата и гърба. При падането върху терена А. инстинктивно се подпрял на дланта на лявата си ръка и получил луксация на

лявата раменна става (изкълчване и пълно разместване на ставните повърхности една спрямо друга) и охлузвания на кожата в областта на дланта на лявата ръка, с умерено изразен болезнен травматичен оток на меките тъкани. От падането и при съприкосновение с терена, пострадалият получил контузия и в областта на лявата половина на челото с наличие на повърхностна плоска рана с охлузни и неравни ръбове, повърхностни охлузвания на кожата около раната в посока към лявото слепоочие, и с болезнен травматичен оток на меките черепни обвивки в същата област.

Непосредствено след това подсъдимият се качил в автомобила и напуснал мястото. Пострадалият подал сигнал на тел.112 и бил откаран от екип на ЦСМП за оказване на медицинска помощ. На място пристигнал и полицейски екип в състав свидетелите А. И. и Е. К.. Полицаяте провели разговор с пострадалия и със св. В. и предприели действия по установяване самоличността на водача на таксиметровия автомобил. Отишли и в ЦСМП, където в тяхно присъствие и с тяхна помощ лявата раменна става на пострадалия била репонирана (наместена), а след това и имобилизирана с мека превръзка тип Дезо.

В 10:56 часа същия ден А. бил освидетелстван от съдебен лекар, а на следващия ден – **.**.****г., му била поставена раменна ортеза, за която заплатил 46,80 лева.

В продължение на около два месеца след инцидента пострадалият изпитвал болки в областта на лявата ръка, за което по лекарско предписание приемал болкоуспокояващи медикаменти. В този период не бил в състояние да шофира и да се обгрижва сам, тъй като ръката му останала имобилизирана. За постепенното раздвижване и възстановяване двигателните функции на крайника до **.**.****г. А. провел общо четиридесет рехабилитационни процедури при кинезитерапевт в гр. *****, за които заплатил 1200 лева.

Видно от заключенията и показанията на вещите лица, изготвили назначените СМЕ и ДСМЕ, контузията в областта на лявата раменна става, изразяваща се в нейното изкълчване и пълно разместване на ставните повърхности една спрямо друга, е довела до затрудняване движенията на лявата ръка за срок от около 1,5-2 месеца при обичайния ход на развитие на оздравителните процеси и стриктно спазване на предписаните имобилизационен, рехабилитационен и кинезитерапевтичен режим.

Останалите увреждания - в областта на дланта на лявата ръка и в областта на лявата половина на челото, по съвкупност са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Изхождайки от възрастта на пострадалия и наличието на съпътстващи травматични увреждания в областта на дланта на лявата ръка и на лявата половина на челото, както и от тяхната механогенеза, експертите са категорични, че в случая е малко вероятно луксацията на лявата раменна става да се дължи на рязко движение на лявата ръка или на дърпане вратата на автомобил със същата ръка.

От заключенията на вещите лица, изготвили назначените комплексни СППЕ се установява, че подсъдимият не се води на отчет в психиатрично заведение и не страда от психично заболяване. В състояние е адекватно да възприема и отразява фактите и събитията, и да дава достоверни обяснения за тях, като липсват данни за психоза и нарушения във възприятно-представната му дейност. При изследването на личностните му качества се разкрива като междинен тип – между екстроверт и интроверт, със смесен тип на динамика на нервните процеси, средна степен на невротизация и склонност към проява на реактивна агресивност. Характеризира се като общителен и уравновесен, с подчертано мъжествен стереотип на поведение. Не е склонен към лъжа.

Относно емоционалното състояние на подсъдимия непосредствено преди извършване на деянието вещите лица дават заключение, че същият е бил в състояние на повишено психично напрежение и тревожност, но при съхранени самоконтрол и ясно съзнание, и съответни на ситуацията емоции. Категорични са, че подсъдимият не се е намирал в състояние на физиологичен афект, както и в състояние на уплаха или смущение.

Към момента на извършване на деянието и към **.**.***г., откогато датира приложената по делото справка за съдимост рег. № ***, подсъдимият е неосъждан. Не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на Глава осма, Раздел IV от НК. Трудово ангажиран е – работи като шофьор, семеен, с две деца и с добри характеристични данни, видно от приложената на л. 106 от ДП характеристична справка.

Изключая механизма на причиняване на телесното увреждане, така възприетата фактология съвпада с фактическите положения, които е приел районният съд, и се установява по безспорен начин отчасти от обясненията на подсъдимия, дадени по време на съдебното следствие; от показанията на

всички разпитани по делото свидетели, а именно, от показанията на свидетелите Я. А., Ж. В., А. И. и Е. К., дадени по време на съдебното следствие, от показанията им, дадени в досъдебна фаза, в частта, в която са приобщени от районния съд по съответния процесуален ред, съобразно разпоредбите на чл.281, ал.4 и ал.5 вр. ал.1, т.2 от НПК; от показанията на конституираните в съдебна фаза свидетели А. А. и А. А.; от заключенията и показанията на вещите лица, изготвили назначените СМЕ, ДСМЕ и три комплексни СППЕ, а също и от писмените доказателства по делото - справка за съдимост рег. № ***/**.*.*.*.*Г., издадена от БС при ЯРС, характеристична справка на подсъдимия рег. № *****_*****/**.*.*.*.*Г., СМУ № *** от **.*.*.*.*Г., издадено от управителя на СМЛД „***** *_* Ч.“ – гр. *****, три броя фактури с получател Я. А. - № *****/**.*.*.*.*Г., издадена от „**** - * ****“ ЕООД – гр. *****, № */**.*.*.*.*Г. и № */**.*.*.*.*Г., издадени от „***** ****“ ЕООД – гр. ***** и др.

ЯОС намира, че по отношение на правно значимите обстоятелства горепосочените доказателства са безпротиворечиви, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и начина на извършване на деянието.

При анализа на доказателствената съвкупност ЯРС правилно е приел, че не следва да се дава вяра на обясненията на подсъдимия в частта им относно обстоятелствата, че пострадалият пръв посегнал да го удари, както и че самият той не е удрял А., а единствено го съборил на земята, тъй като те не намират опора в нито едно от останалите доказателства. В показанията на разпитаните по делото свидетели, вкл. и в тези, депозирани от посочения от защитата свидетел А. А., липсват данни за проявена физическа или вербална агресия по отношение на подсъдимия. За сметка на това, показанията на пострадалия и на свидетеля очевидец Ж. В. съдържат детайлна информация за действията на самия подсъдим. Последователно, в двете фази на процеса двамата описват по сходен начин развоя на събитията на инкриминираната дата и безпротиворечиво излагат, че след като слязъл от автомобила, Б. ударил А., хванал го, съборил го върху терена, след което се изправил и му нанесъл още няколко удара по главата и гърба. Вярно е, че като пострадал, свидетелят Я. А. е заинтересован от изхода на делото и това му положение би

могло да го накара да бъде тенденциозен и недобросvestен при депозиране на показанията. В известна степен това важи и за св. Ж. В., с която към момента на извършване на деянието имали романтична връзка. Тези обстоятелства обаче, не представляват изначално основание за дискредитиране на показанията им, а единствено изискват подчертано внимателен и задълбочен анализ чрез съпоставянето както помежду им, така и с останалия доказателствен материал. В случая анализа на тези гласни доказателства поотделно, съпоставката им с показанията на отзовалите се на сигнала полицейски служители А. И. и Е. К., с данните в приложеното по делото СМУ и със заключенията и показанията на вещите лица, налага еднозначен извод за добросvestност и достоверност, и затова ЯОС счита, че районният съд с основание ги е кредитирал.

На първо място, непосредствено след извършване на деянието и постр. А., и св. В., самостоятелно и при минимална възможност за предварително синхронизиране на сведенията, съобщили на полицаите идентични обстоятелства относно причината за възникване на конфликта – невръщане на ресто, и относно поведението на таксиметровия шофьор - „... от Я. разбирам, че таксиметровият шофьор го е съборил и паднал върху него“, сочи св. А. И., а според св. К., подаващият сигнала заявил, че „шофьорът го е ударил“, че вследствие удара същият паднал на земята и си ударил рамото.

Наред с това, видно от приложените по делото лист за преглед на пациент № *****/**.*.*.****Г., издаден от дежурния лекар в СО д-р Г., и СМУ № *** от **.*.*.****Г., издадено от д-р Ч., по време на прегледа на пострадалия в спешното отделение и при освидетелстването му няколко часа по-късно са установени телесни увреждания, които напълно съответстват на посочения от него и от св. В. механизъм на причиняването им. При изготвяне на всяка от СМЕ вещите лица дават и поддържат заключение за индиректен механизъм на причиняване на изкълчването на лявата раменна става, при който травмиращата сила се транспонира по оста на раменната кост, като изтъкват, че условия за реализирането му се създават най-често при падане и инстинктивно подпиране с изпъната в лакътната става ръка върху терена. Основание за поддържане на конкретния механизъм експертите извличат и от наличието на съпътстващи травматични увреждания в областта на дланта на лявата ръка и на лявата половина на челото, които свидетелстват за

тагненциално действие на травмиращ агент с грапава повърхност, каквито характеристики притежава теренът. Впрочем, обясненията на подсъдимия, че съборил пострадалия на земята, също са в синхрон с горепосочените доказателства. При това положение, доколкото доказателствената съвкупност безпротиворечиво сочи, че контузията на лявата раменна става на пострадалия, а и останалите травматични увреждания, са причинени вследствие повалването му на терена, съпроводено с инстинктивно подпиране с травмирания крайник, районният съд необосновано е приел, че увреждането е резултат на нанесени от подсъдимия удари с юмруци в областта на главата, гърба и раменете на пострадалия, защото, както отбелязва защитникът, възприетия от съда механизъм не намира опора както в показанията на пострадалия, така и в заключенията на вещите лица.

ЯОС не споделя и оценката на районния съд за недостоверност на показанията на свидетеля А. А. – колега на подсъдимия, конституиран в това си качество в съдебна фаза по инициатива на защитата, като счита, че те по никакъв начин не сочат за наличие на факти, различни от изнесените в обясненията на подсъдимия в кредитираната им част и в показанията на свидетелите А. и В.. Вярно е, че съществуващите към него момент колегиални отношения между св. А. и подсъдимия също предполагат известна тенденциозност, но в конкретния случай свидетелят добросъвестно излага, че се намирал далеч и не може да каже със сигурност какво се е случило, както и че възприел действията на пострадалия по отваряне вратата на водача и излизането на подсъдимия от автомобила, след което взел поръчка и потеглил. Т.е., същият не е присъствал на мястото по време на извършване на деянието, а е възприел действията на участниците в конфликта непосредствено преди това. В този смисъл настоящият състав счита, че не е налице противоречие между доказателствените източници, налагащо извод за недостоверност на показанията на св. А., и съответно, не споделя решението на първата инстанция да не ги ползва с кредит на доверие.

На последно място, за се да отговори на изискванията за изчерпателност, следва да се обсъди още нещо – показанията на св. В. и на пострадалия за нанесени от подсъдимия удари с ръце в областта на главата и гърба на последния и становището на експертите, че констатираните телесни увреждания са причинени вследствие на падане върху терена, респ. липсата такива, което са причинени по посочения от свидетелите начин. ЯОС счита,

че тук също няма противоречие между доказателствените източници, което да налага непременно извод за недостоверност на показанията на свидетелите Я. А. и В., включително и в тази им част, тъй като, наред с изложените по-горе съображения, е напълно възможно, в зависимост от силата на ударите и тяхната локализация, напр. по окосмени или закрити от дрехи части от тялото, да липсват видими или значими и трайни увреждания. Още повече, че деянието е извършено в средата на месец декември, когато обичайно се носят по-плътни дрехи.

С оглед на изложеното, оплакванията на въззивника, че възприетите от решаващия съд фактическите обстоятелства се основават единствено на показанията на пострадалия и неговата приятелка, както и че посредством кредитирането на техните показания за сметка на показанията на посочения от защитата свидетел А. А. е проявен избиращ подход при оценката на доказателствената съвкупност, се явяват неоснователни. В тази насока въззивния съд извърши и собствен анализ на доказателствата по делото, подробно изложен по-горе, при което констатира липсата на противоречия по отношение на съставомерните обстоятелства в показанията на разпитаните по делото свидетели, вкл. и тези, депозираните от св. А., както и в обясненията на подсъдимия в кредитираната им част.

При така възприетите от настоящата инстанция фактически положения, изводът на решаващия съд, че въззивникът-подсъдим е осъществил състава на престъплението по чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК, се явява правилен и законосъобразен, тъй като по делото е безспорно установено, че:

На **.**.***г. около 04:00 часа в гр. ***, на ул. „*****“, в района на старата автогара същият е причинил на Я. А. А. средна телесна повреда, изразяваща се в луксация на лявата раменна става, довела до трайно затрудняване движението на левия горен крайник за срок не по-малко от 1,5 – 2 месеца при обичайния ход на развитие на оздравителните процеси.

Събраният по делото доказателствен материал, в т.ч. и обясненията на подсъдимия, че е съборил пострадалия на земята, безпротиворечиво сочи, че *от обективна страна същият е осъществил всички признаци от състава на чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК*, тъй като именно вследствие на тези му действия - хващане и събаряне на земята, на пострадалия е причинена средна телесна повреда по смисъла на закона, изразяваща се луксация на лявата раменна става, довела до трайно затрудняване движението на левия горен крайник за повече от 30 дни – около 1,5-2 месеца, при обичайния ход на развитие на

оздравителните процеси. Или, от обективна страна изпълнителното деяние е осъществено чрез действие, насочено срещу телесната неприкосновеност на пострадалия, което е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат – средна телесна повреда.

Безспорно, извършеното от подсъдимия покрива и субективните признаци на престъплението. Според константната съдебна практика, решаващо значение за правилното квалифициране на поведението на дееца от субективна страна имат обективните характеристики на неговото поведение, каквито са естеството, насоката и силата на извършените действия, способа на извършването им, използваните средства, причинените наранявания и др., тъй като те представляват проекция на протичащите в съзнанието му психически процеси.

При така установените от практиката стандарти, изхождайки от безспорно установеното поведение на подсъдимия, изразяващо се в последователно нанасяне на удар с ръка, хващане и събаряне пострадалия на земята, а след това и в притискане тялото му с тяло върху терена и в нанасяне на няколко удара с ръце в областта на главата и гърба, следва да се приеме, че като човек в зряла възраст, с достатъчно житейски опит, а и знания (видно от обясненията му, е завършил спортно училище), същият ясно е съзнавал, че действията му са от естество да причинят телесни увреждания на пострадалия, и същевременно е предвиждал и целял именно това. Т.е., действал е пряк умисъл като форма на вина, възникнал ситуативно, с целени и настъпили общественоопасни последици.

В контекста на изложеното, доколкото по отношение обективната и субективна съставомерност на извършеното първата инстанция е стигнала до същите правни изводи, решението подсъдимият да бъде признат за виновен по предявеното му обвинение се явява правилно и законосъобразно.

Няма основание за позитивно произнасяне и по алтернативните искания на защитата за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление.

На първо място, по делото е безспорно установено, че подсъдимият е действал в състояние на вмняемост, като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Данните по делото относно емоционалното му състояние непосредствено преди и по време на извършване на деянието и неоспореното заключение на вещите лица,

изготвили назначената комплексна СППЕ, не сочат за наличие на краткотрайна, много интензивна и съпроводена със стеснение на съзнанието реакция, характерна за физиологичния афект, а за състояние на повишено психично напрежение и тревожност, но при съхранени самоконтрол и ясно съзнание, и съответни на ситуацията емоции. Т.е., не са налице медицинските критерии, а и юридическите предпоставки, за преквалификация на деянието по привилегирвания състав на чл.132, ал.1, т.2 от НК, както алтернативно претендира защитата.

По делото липсват доказателства, които да обосновават и приложението на института на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12, ал.1 от НК, доколкото събраните по делото такива не съдържат информация пострадалият да е реализирал поведение, насочено непосредствено срещу личността на подсъдимия. Сами по себе си, действията по отваряне вратата на автомобила с настояване за връщане на дължимото ресто и за издаване на касова бележка, както и заемането на защитна поза, не носят характеристиките на противоправно нападение, още повече, че възникналата конфликтна ситуация е провокирана изцяло от некоректното отношение на самия подсъдим. Обстоятелството, че св. А., който непосредствено е възприел действията на пострадалия преди извършване на деянието, не е намерил за необходимо да се намеси или да сигнализира компетентните органи, също е индиция за това, че ситуацията не може да се определи като застрашаваща живота и здравето на подсъдимия. При това положение, след като не е налице състояние на неизбежна отбрана, не следва да се обсъжда приложението на чл.12, ал.4 от НК. В този смисъл другото алтернативно искане на защитата, свързано с прилагането на чл.132, ал.2 от НК, като закон за по-леко наказуемо престъпление, също е лишено от основание.

ЯОС не намери основание за ревизиране на първоинстанционната присъда и в частта ѝ относно наложеното назаказание, като счита, че по вид и размер то се явява правилно определено, тъй като е съобразено с всички налични смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

Разпоредбата на чл.129, ал.1 от НК предвижда за извършеното престъпление наказание до шест години лишаване от свобода. В тези рамки наложеното на подсъдимия такова от четири месеца лишаване от свобода е определено значително под средния и почти в минималния размер на

предвиденото в закона, в хипотезата на чл.54 от НК, като е даден изключителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства – чисто съдебно минало, трудова заетост и добри характеристични данни, както и дадените в двете фази на процеса обяснения и приносът за разкриване на обективната истина по делото. От друга страна, съобразявайки наличните отегчаващи отговорността обстоятелства, разкриващи завишена степен на обществена опасност на деянието, решаващият съд правилно е заключил, че спрямо подсъдимия не е оправдано определяне неговия размер в абсолютния законов минимум, както и че наличните смекчаващи отговорността такива не са нито многобройни, нито изключителни по своя характер, и не водят до несъразмерност на предвиденото най-леко наказание от три месеца лишаване от свобода, за да обосноват приложението на чл.55 от НК. В тази връзка, наред с отчетените от първата инстанция отегчаващи обстоятелства, свързани с характера на засегнатите обществени отношения и начина на извършване на деянието, следва да се вземе предвид и това, че освен средна телесна повреда, на пострадалия са причинени и други по-леки несъсавомерни телесни увреждания, а също и некоректното поведение на подсъдимия преди извършване на деянието, което е провокирало възникването на конфликта. Затова, доколкото в случая не са налице неотчетени от районния съд смекчаващи отговорността обстоятелства, а напротив, установи се наличие на неотчетени отегчаващи отговорността такива, оплакванията за явна несправедливост на първоинстанционната присъда се явяват неоснователни.

ЯОС намира за правилно и решението на районния съд да постанови отложено изтърпяване на наказанието за минимален изпитателен срок от три години, тъй като с оглед чистото съдебно минало на подсъдимия и размера на наложеното му наказание лишаване от свобода, който е в рамките до три години, спрямо него не са налице законови пречки за прилагане института на условното осъждане. Наред с това, като се имат предвид изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства, свързани главно с индивидуалните особености на подсъдимия, които го характеризират като личност с невисока степен на обществена опасност, с пълно основание е прието, че за неговото поправяне и превъзпитание не е наложително да изтърпи ефективно наложеното наказание.

Районният съд с основание е счел, че в случая са налице предпоставките за ангажиране и на гражданската отговорност на

подсъдимия, доколкото е безспорно установено, че вследствие на виновното му противоправно поведение на пострадалия е причинено телесно увреждане, за което се дължи обезвреда за причинените болки и страдания, на основание чл.45 от ЗЗД. Съобразно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, правилно е отсъден и размера на обезщетението от 3000 лева, който настоящият състав намира за необходим и достатъчен да репарира пострадалия, като счита, че при неговото определяне са отчетени всички правно значими обстоятелства - характера и начина на причиняване на увреждането, продължителността на оздравителния период, претърпените значителни морални страдания и болки, както и стреса от преживяното.

Правилно, предвид изхода на делото и наличните доказателства за направени от пострадалия разходи за лечение в общ размер на 1246,80 лева, е приет за доказан и искът за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди. Рехабилитационните процедури са извършени във времеви период, съобразен с ограниченията, въведени след обявяването на извънредно положение в страната с решение на Народното събрание от 13.03.2020г., считано от същата дата до 13.04.2020г., и последващото му удължаване - обстоятелства, които са ноторно известни.

С оглед претенцията на пострадалия, законосъобразно върху исковите суми е присъдена законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – **.**.****г., до окончателното им изплащане.

При този изход на делото, предвид правилното разрешаване на въпроса за виновността на подсъдимия, не се налага промяна в произнасянето на първата инстанция и по въпроса за направените в производството деловодни разноси и за разноските на гражданския ищец за упълномощаване на повереник, които законосъобразно са възложени в тежест на подсъдимия, на основание чл.189, ал.3 от НПК.

Правилно е определен и размера на дължимата от подсъдимия държавната такса от 4⁰% върху уважените граждански иски.

Поради изложеното, и тъй като при извършената проверка на присъдата не се установи наличието на пороци, представляващи основание за нейното изменение или отмяна, на основание чл.338 вр. чл.334, т.6 от НПК, Ямболският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 79/31.05.2022г. по НОХД № 20212330200501/2021г. по описа на РС – Ямбол.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____